

Leksykon prezesów stulecia SEP

Jan Obrąpalski urodził się 13 lipca 1881 roku w Warszawie. Był synem Erazma – inż. komunikacji i jego drugiej żony Marii z Siemieradzkich. W 1899 roku ukończył gimnazjum klasyczne w Kielcach, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Instytutu Technologicznego w Petersburgu. Dyplom inżyniera uzyskał w 1904 roku. Kolejnym etapem jego edukacji były studia z zakresu elektrotechniki i termodynamiki na Politechnice w Berlinie Charlottenburg.

W 1908 roku rozpoczął pracę jako inżynier przy montażu maszyn i urządzeń elektrycznych w firmie Siemens w Sosnowcu. Jednym z jego większych osiągnięć było zaprojektowanie i zbudowanie najnowocześniejszej wówczas elektrowni kopalni „Jowisz”. Od 1911 roku działał w Towarzystwie Górniczym Saturn w Czeladzi, które było największym przedsiębiorstwem przemysłowym w Zagłębiu Dąbrowskim. W tym samym roku Obrąpalski, jako główny inicjator, doprowadził do założenia Koła Elektrotechników w Sosnowcu. Po zjeździe założycielskim SEP, w czerwcu 1919 roku, Koło Sosnowieckie weszło w skład utworzonego Stowarzyszenia Elektrotechników Polskich jako jedno z kół założycielskich. W latach 1923–1926 Jan Obrąpalski był członkiem Komisji Elektryfikacji Polskiego Zagłębia Węglowego. Brał również udział w pracach Polskiego Komitetu Energetycznego i Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. W 1935 roku został przewodniczącym Centralnej Komisji Normalizacji Elektrycznej (CKNE) oraz przewodniczącym komisji redakcyjnej, której zadaniem było sprawdzanie merytoryczne i redakcyjne każdej opracowanej w komisjach fachowych normy. W 1929 roku został dyrektorem Stowarzyszenia Dozoru Kotłów Parowych (SDKP) w Katowicach, które w ciągu kilku lat stało się cenioną placówką naukowo-badawczą. Brał udział w licznych konferencjach energetycznych na całym świecie. Znał bardzo dobrze języki: angielski, francuski, niemiecki i rosyjski. Jan Obrąpalski prowadził również działalność dydaktyczną. Od 1924 roku związany był z Wydziałem Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W 1929 roku uzyskał piątą z kolei w Polsce habilitację na Wydziale Elektrycznym. Prowadził wykłady z elektrotechniki górniczo-hutniczej i napędów. W latach 1936–1939 prowadził również wykłady w Wyższej Szkole Nauk Społeczno-Gospodarczych w Katowicach.

Podczas wojny Jan Obrąpalski znalazł schronienie w Warszawie, gdzie nawiązał kontakt z działającym w konspiracji wiceprezesem SEP Kazimierzem Szpotańskim. W porozumieniu z nim zorganizował 12-osobowy zespół, który pod jego kierownictwem opracował Program Elektryfikacji Polski. Po zakończeniu wojny, w 1945 roku, wrócił na Śląsk do dawnego Stowarzyszenia, które działało pod nową nazwą – Śląskie Biuro Dozoru Kotłów. Obrąpalskiego charakteryzowała bezkompromisowa postawa oraz odwaga w wypowiedaniu swojej opinii, przez co naraził się na konfliktowe sytuacje z władzami. W tym czasie zaangażował się również w działalność SEP. W 1945 roku został członkiem Tymczasowego Zarządu Głównego SEP i pełnił tę funkcję do grudnia 1947 roku. Pracował nad wznowieniem działalności normalizacyjnej SEP. W

1946 roku został profesorem kontraktowym na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Jego ogromnym sukcesem była organizacja Katedry Energetyki poświęconej zagadnieniom gospodarki elektroenergetycznej. W latach 1947–1948 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrycznego, a w 1948 roku został profesorem nadzwyczajnym i kierownikiem Katedry Energetyki. W 1956 roku otrzymał nominację na profesora zwyczajnego i został kierownikiem Katedry Elektryfikacji Zakładów Przemysłowych. W latach 1957–1958 brał czynny udział w pracach Komitetu Elektryfikacji Polski PAN, gdzie był członkiem prezydium, w pracach Państwowej Rady Energetycznej i wielu innych. Prywatnie był mężem Gabrieli z Ostromęczkich, z którą tworzył bardzo zgodne małżeństwo. Para doczekała się dwóch synów, Jana i Tadeusza. Jan Obrąpalski zmarł 14 grudnia 1958 r. i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.